

ככה זה כשנהנים.

פורסם ב 2 בנובמבר 2008, 9:43 **בכללי**

זה לא שאין לי יומן. יש לי אחד כזה. ובכל שנה אני מבטיחה לעצמי למלא אותו בסדר יומי העמוס לעייפה. במטלות ופגישות חשובות. כשחברה תרצה להפגש איתי בעיניני היום יום. אומר לה בקול מלא חשיבות עצמית מנופחת. "המתיני רגע אבדוק ביומני". ואז אמלמל: "שני לא. יש לי הרצאה. שלישי רביעי אני לא יכולה אני נוסעת לכנס קישוש זרדים. או ביום חמישי בחצות ושלושים אני יכולה!!!". ובפועל? היומן נשאר ריק, חדש, ומעורר רחמים על גבירתו העסוקה שאפילו לא מצאה מספיק זמן לרשום בו דברים חשובים עד חשובים מאד.

אל לכם. ממש אל. אל תרחמו עלי ועל היומן. כי לכל דבר יש זמן. והנה חיי החדשים טרם נפתחו וכבר יש לי אינסוף משימות גורליות. אומנם לא לנסוע לכנסים והרצאות. אבל למה להיות קטנוניים? למה להביט בקטנות? יש לי משימות.

הן כה רבות. ורובן ככולן קשורות ברופאים, רופאות, טכנאים, ומחטים. דומני שאפילו סבתי בגיל 90 לא עוררה ברופאיה עניין כה רב.

וכך פתחתי בהתרגשות את יומני החדש. שהביט אלי מבוייש משהו. (שכן, חוסר הנאמנות שלי ליומנים כנראה צבר מוניטין ושמי הולך לפני בין היומנים מידי שנה בשנה). ומיד מלאתי את היומן בשבועיים של ארועים מדהימים. שתחילתם בצפון הארץ. וסופם במרכז הארץ.

מי שיפתח את יומני באופן אקראי. יזכה לראות פגישות עם ד"ר X וד"ר Y. מה שיעורר בו את הרעיון המופרך שזהו יומנה של רופאה חשובה הנפגשת עם עמיתיה האונקולוגים על מנת לתת להם יעוץ חדשני. אם תרשו לי להמשיך בקו הזה... אותו אקראי ירשום את הטלפון שלי ביומנו. ולכל חולה אונקולוגי שיקרה בדרכו הוא ימליץ על הרופאה המהוללה שקשה מאד לקבוע איתה פגישה. משום שהיא מאד מבוקשת.

אגב, ליד כל רופא רשמתי בכתב רועד. את כמות השלמונים שעלי לשלשל לידיו. מה שעלול לגרום למציץ האקראי לחשוב שאני רופאה המרוויחה הון עתק בזכות ידיעותיה ומקצועיותה. וכאשר יעביר את מספר הטלפון שלי לחולה הנבוכ. יספר לו באותה נשימה על הוילה המפוארת שלי. הוולוו. והחופשות הרבות שלי בעולם. ובאותה נשימה ימתיק איתו סוד על תרומות בעילום שם שאני מעבירה לקרן זו או אחרת.

אתם. האנשים הרגילים. הולכים לעבודה וחוזרים. אך אני? חיי מגוונים. לדוגמא: היום בבוקר יעקור לי רופא השיניים שן חלבית עדינה שנשברה לה. ועוד בטרם תפוג לה ההרדמה אסע לעיר המחוז ואבדוק את ליבי במכשיר משוכלל עד מאד. אחזור לעת ערב לאה אך מאושרת.

ח` ישאל אותי: "איך עבר עלי יומי?" ואני? רק חכייתי לשאלה הזו. אפצח בתאור מפורט...רט. של יומי המענג. לא אחסוך ממנו שום פרט. החל מפרצופו של הרופא, דרך מראה ידיו, דרך מכשיריו הנעימים. הכל!!! ככה זה כשנהנים. וחובה לשתף את האהובים עליכם בפרטים הקטנים. שירגישו שותפים. (ואולי קצת יקנאו, במפגשים המרתקים ????)

אז להתראות בנתיים....

ואם מישהו רוצה לדבר איתי על משהו מהותי. שיחכה דקה עלי לעלעל ביומני. נו, זה העמוס לעייפה....

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג](#) - החיים זה לא הכל...